

Старецъ престарѣлъ и бѣлобродъ, който са опираше на тояга. Сичкытъ присѣдѣвающы станяхъ предъ него, и на лицата имъ са и зобрази любовь и почитаніе къмъ стареца, а Апкидъ, като разгледваше чертытъ му остѣи и той неволно едно съчувствіе. Никой не можаше да види безъ същото съчувствіе почтенния онзи образъ, на който сияяше усмихката на опытената любовь на Вышнія, и на която сияніето не са изгуби вече.

— Богъ да бѣде съ васъ, възлюбленны мои чедѣ! рече старецътъ като си раствори ржѣтъ и тосъ часъ двѣтъ дѣца пригърнахъ колѣбѣтъ му, и като сѣдна хвърлихъ са въ объятіята му; какво прекрасно зрѣлище на отдалеченнытъ два края на живота! Какъто вечернята зора са вижда като че размѣсва земята съ небето, и прави неразличимы предметытъ имъ, какъто тя са вижда че съединява высокытъ върхове на горытъ съ небесната твърдь, тѣй и усмихката на ангелскія онзи старецъ като че осветяваше лицата на присѣдѣвающытъ, тѣй смѣсваше въ едно различнытъ възрасты и предаваше на дѣцата и на мъжытъ небесната онзи свѣтлина, въ която сичко разнородно са изгубва въ еднакво пресъществяванье.

— Отче, рече Олинѣ, въ тебе са поднови чудото на възкресеніето на Спасителя, тебе пощади смъртъта за да та направи свидѣтель очевидецъ на силата и на милостьта на Вышняго; виждь какъвъ станинѣтъ приведохмы въ нашата ограда, той е овца която нѣмтри спасеніе въ нея.

— Доведете го за да го благослови! извика Старецътъ.

Сичкытъ са разстѣжихъ и сторихъ мѣсто на Апкида който безсѣзнателно почти колѣбначи предъ него. Старецътъ възложи рѣка на главата на свещеника на Изида и го благослови съ сърдеченъ гласъ; а когато произнасяше молитвата и издигнѣ очитѣ си къмъ небето, изобилны съззы намокрихъ ланитытъ на стареца, съззы които исцѣжда отъ очитѣ на добродѣтеленъ челоуѣкъ само надѣждата за благополучіето на ближнія.

Дѣцата са исправихъ отъ двѣтъ стравы на нощноу свѣщенія; сърцето му са уподоби на тѣхнытъ сърца и той станѣ участникъ на тѣхната невинность за да влѣзе въ царството небесно.

